

ČLOVĚK-VEVERKA: Jste neobyčejný člověk, úplně jiná než já.

V otázce hranic se s vámi shoduji. Parkovacích míst je málo.

Naše úřady se moc nepředvedly.

ULRIKE MEINHOF: Neříkejte „úřady“. Říkejte „ty svině“!

ČLOVĚK-VEVERKA: Zvířata.

ULRIKE MEINHOF: To už je lepší.

ČLOVĚK-VEVERKA: Jako já.

A v té chvíli Člověk-Veverka zemřel přejetý. Člověk-Veverka zemřel jako obvykle, ale protože je předmětem stálého experimentu a jeho smrt je zahrnuta do nákladů, nikoho nezajímala. Ulrike však musela vysvětlit své špatné parkování, což také učinila. Záležitost se zdála být uzavřena, ale bylo tomu naopak, vše teprve začínalo. Ulrike radikálně pocítila, že každý člověk má právo hlásat své názory, což znamená, že ona také. Jedinou disonancí tohoto velmi podařeného dne byl fakt, že z nebe spadl kámen a rozbil Ulrike kapotu auta.

Antičlověk z Antisvěta

Šel si tak Básník, roztrhl se nad ním pytel s poezií, nadělaly se bublinky, z jedné vyskočila malá luna-struna, galaxie, hvězdičky a kosmos, a z toho všeho se zrodil Antičlověk a vyskočil nahoru uskutečnit sebe prezentaci.

ANTIČLOVĚK: Jmenuji se Antičlověk a nemám ledviny, plíce, srdce, slezinu, žaludek a zbytek toho sajrajtu uvnitř. Díky tomu nepotřebuji záchod, lékaře, civilizační vymoženosti, zdravou výživu, prací prášky, testy na prací prášky, pračky, továrny na pračky, odbory v továrnách na pračky, státní komise zjišťující plýtvání penězi v odborech v továrnách na pračky nebo vlády posílající vládní komise do továren na pračky. Podle mě to všechno stojí za hovno, ale vaše hovno, ne moje, protože já neseru.

Ovace.

Tak to vyznělo, ale našli se také svědci, co tvrdili, že to bylo jinak.

VARIANTA BĚ: Jmenuji se Antičlověk a protestuji proti poválečné německé státní politice v otázce zaměstnanosti v továrnách na pračky. Zaměstnávají tam bývalé funkcionáře

NSDAP, esesáky a válečné zločince, kteří tam teď perou své zakrvácené hadry. A kvůli tomu všemu má úřednický korpus německého státu v břiše místo poctivých střev jedno velké hovno, k němuž já se nehlásím.

VARIANTA CÉ: Jmenuji se Antičlověk a kašlu na vás, vy svinně. Kapitalismus vám nacpal břicha bohatstvím třetího světa, které tam smutně hnije, a vaše svinské řitě vyměšují k nepoznání změněné banány z Bolívie, zlato z Afriky, ropu z Persie. Bombardování Vietnamu pokračuje, a to znamená, že vás ta zasraná válka nic nenaučila, a je dobře, že za trest vznikla NDR!

Jak je vidět, Varianty bé a cé se silně liší, proto zůstaňme u a.

Svoboda z jiné planety

Ulrike se procházela po pozemské trávě, mýjela pouliční lampy, na kterých seděli holubi zkatalogizovaní v pozemských atlasech. Celým tělem nasávala zvuky. Byly to zvuky německé a stát byl Německo, takže postupně slyšela: skřípot dveří v Deutsche Bank, svinské hlasy německých policistů, výstřel na německé demonstraci, pláč, vytí sirén, pod nosem broukané vítězné vojenské marše. Procházka navedla Ulrike do příjemné kavárny. Stalo se to jednoho německého podzimu, přestože bylo jaro, a teď se děje teď. Na kavárenském stolku se točí německá marka, kterou šikovně chytne Člověk-Veverka.

ČLOVĚK-VEVERKA: Chtěl jsem se s vámi setkat, abych se omluvil. Moc se mi líbíte.

ULRIKE MEINHOF: Dost šikovně jste chytil německou marku.

ČLOVĚK-VEVERKA: Děkuji. Tak tedy, posledně se mi toho moc říct nepodařilo, protože jsem zemřel. Obávám se, že jsem tím ve vašich očích ztratil na atraktivitě. Přesto bych vám chtěl rychle vysvětlit, proč každodenně jednou za den umírám. Jsem totiž předmětem experimentu.

ULRIKE MEINHOF: Promiňte, ale třeští mi hlava.

ČLOVĚK-VEVERKA: Můžu nějak pomoci?

ULRIKE MEINHOF: Váš hlas ke mně stěží doléhá. Pořád slyším německé zvuky, co přehlušují vše ostatní.

ČLOVĚK-VEVERKA: Také jsem německý.

ULRIKE MEINHOF: Co jste to říkal?

ČLOVĚK-VEVERKA: Německý! Zaparkovala jste na mně. Doufal jsem, že nás to nějak sblíží. Moc se mi líbíte, ale jako oběť parkování asi moc velkou šanci nemám, že?

ULRIKE MEINHOF: Řeknu vám, co slyším. Nasazování pout, roubíku, dušení, střelbu, bombardování. Dveře zoufale skřípají, policejní hlasy přikazují zastavit, vytí sirén vymezuje hranice.

ČLOVĚK-VEVERKA: To jsem já! To je o mně! To je můj život!

ULRIKE MEINHOF: Pohybujete ústy, ale já nic neslyším.

ČLOVĚK-VEVERKA: To mně nasazují pouta, dávají roubík, to mě dusí, já jsem zastřelený, vyhozený do povětří i po částech rozházený! To moje dveře zoufale skřípají, policejní hlasy mi přikazují zastavit, vytí sirén vymezuje hranice!

ULRIKE MEINHOF: Připadáte mi s těmi prudkými nepřívzvučnými pohyby jako zvíře. Svoboda z jiné planety, po níž se mi stýská, je čistým Absolutnem. Dám ji lidem a všichni se staneme anděly. To není vtip, ale vyžaduje to oběti.

ČLOVĚK-VEVERKA: Jsem připraven. Škoda, že mě neslyšíte. *(Bere marku a vhodí ji do hrací skříně.)*

Slavný hit Škoda, že mě neslyšíte zní kavárnou. Člověk-Veverka zpívá a tančí. Ulrike ho neslyší, myslí si, že je to pitomec.

Rudá barva

Ulrike slyší klepání na dveře. Vstane a otevře. Na prahu leží velký balík. Ulrike jej vezme dovnitř a prohlíží si ho. Nachází přiložený lístek. Čte: „Pro moji milovanou U s přáním všeho nejlepšího od milujícího Boha.“

Ulrike otevírá balík. V balíku nachází levé křídlo s cedulkou. Na cedulce je napsáno: Vytvořeno ze světelné hmoty.

Ulrike váhá. Nejprve ví, co dělat. Ví, co si myslet. Poté neví, co dělat. Neví, co si má myslet. Nakonec se rozhodne vyzpovídat levé křídlo.

ULRIKE MEINHOF: Kdo tě poslal?

Křídlo mlčí.

ULRIKE MEINHOF: Neříkej, že Bůh. Nevěřím na zasilky od Boha.

Křídlo mlčí.

ULRIKE MEINHOF: Nevěřím. Američané? Německá vláda? Policie?

Křídlo mlčí.

ULRIKE MEINHOF: A proč jenom jedno křídlo?

Křídlo mlčí.

ULRIKE MEINHOF: Ha, ha, nevyzpytatelné jsou boží soudy, jasně. Proč levé? To je nějaká politická narážka?

Křídlo mlčí.

ULRIKE MEINHOF: Myslíš, že Bůh nedělá narážky? Dost těch blbostí. Máš v sobě štěnici, co?

Křídlo mlčí.

ULRIKE MEINHOF: Nezapírej. To je ti k ničemu. Přiznej se, nebude to bolet.

Křídlo mlčí.

ULRIKE MEINHOF: Nebojíš se? Uvidíme.

Bere nůž, rozřezává křídlo. Zapaluje křídlo. Věší jej hlavou dolů. Z křídla stékají kapky vosku. Štěnice v něm není.

Klepání na dveře se opakuje. Někdo klepe, jako by hledal úkryt.

Ulrike se budí. Slyší klepání na dveře. Vstane a otevře.

ULRIKE MEINHOF: Slyšela jsem klepání, takové jako by někdo hledal úkryt.

ANTIČLOVĚK: Já nepotřebuju úkryt. Stojím na prahu a jsem. To ona (*ukazuje na Gudrun Ensslín*) klepala, jako by potřebovala úkryt.

ULRIKE MEINHOF: Musím říct dětem pohádku o tom, kdo jste.

ANTIČLOVĚK: Řekni, že jsme Rudí.

ENSSLIN: Řekni, že chodíme po domech a vyprávíme pohádku o Rudé barvě.

ULRIKE MEINHOF: Váhám. Nevím, co mám dělat. Nevím, co si mám myslet.

GUDRUN ENSSLIN: Poslouchej. Byla nebyla Rudá barva. Nikdo ji neměl rád. Vzala si ji muchomůrka, rozdupali ji,